

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

דא' דרב קשיא דרב אדרב בתרתי דאמר רב מבוי שנפרץ במלואו
לחצר ונפרצה חצר כנגדו חצר מותרת. דבני מבוי לא אסרי
עלה דאין דריסתם עלה ורשות הרבים נמי לא אסרה דלא הוה פרצה
יותר מעשר והוה פתח ומבוי אסור משום פילוש דהעומד במבוי רואה

צמלואו. כותל אמצעי על פני כולו: ונפרצה חצר כנגדו. צפחות
מעשר: חצר מותרת. דלדידה לא הוה צמלואה ונשמעו בה גיפופין
מכאן ומכאן לפיכך לגבי ידיה פתחים ניהו ולא אסרי עלה בני מבוי
שאין מבוי אסור על חצרות הפתוחין לו אבל חצרות אסרין
צמזוי שהרי דריסת רגליהם עליו
ורשות הרבים נמי לא אסר עלה דחצר
הפתוח לו כפתח^א: הוה: ומבוי אסור.
קס"ד מדנקט ונפרצה חצר כנגדו
משום דמיחזי כמבוי מפולש קא אסר
ליה ולא משום דנפרץ לחצר ורב יהודה
מדנקט רחבה אשמעינן דמשום מפולש
לא מיתסר וצרחבה ליכא דיורין
דלימסרו עליה אבל אי הוה כלה לחצר
אסרי עליה ולקמן מפרש טעמייהו.
והיינו דקשיא דרב אדרב בתרתי אי
משום מפולש אי משום הנפרץ לחצר
ואסרי עליה בני חצר דנפרץ המבוי
צמלואו לרשות האסורה לו: לא ידענא.
ממאן גמרה: **זדורא דרעותא.** כפר
רועים: **שבלה לרחבה.** ורחבה נפרצה
צכותל כנגדה: **אפצרא לך.** מילתיה
דרב דגמירנא לה מיניה: **כאן שעירבו**
כאן שלא עירבו. כלומר האי מבוי

רשות הרבים כנגדו ואינו רואה שיכול
לנטות לכאן ולכאן ומדנקט נפרצה
חצר כנגדו משמע דוקא שנפרצה חצר
כנגדו אסור משום דהוה כמפולש אבל
אם לא נפרצה אפילו אם לא עירבו
מותר אע"ג דנפרץ המבוי צמלואו
לחצר משום דקצבר נראה במחוץ ושהו
מצפנים נידון משום לחי ופתח ומתני'
דגדולה מותרת וקטנה אסורה מוקי
לה צנכנסין כותלי קטנה לגדולה וליכא
למימר לאסור משום מפולש ומשום
שנפרץ צמלואו ולא עירבו קאמר דא"כ
הוה ליה למינקט רחבה דהוה משמע
לאסור משום מפולש וגם הוה משמע
מדנקט רחבה ולא נקט חצר מכלל
דצחצר יש עוד אסור אחר דהיינו
משום שלא עירבו אבל השתא דנקט
חצר משמע אפילו אסור דלא עירבו
דשייך בחצר ליכא אלא משום שנפרצה

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה צעירבו
וכ' דלמפולש לא מהני לחי
אלא מתקן חובת אלא
ובע"ה מתקן ג"כ מה
שנ"ב: (ב) בא"ד כלה
לצדי רחבה ונפרצה רחבה
כנגדו:

גלוין הש"ס

גמ' אמא לא ידענא
עירבא הוי. לקמן דף ע'
ע"א ב"ב דף נ"ד ע"ב וחס
דף פ"ב ע"ב: תוס' ד"ה
בעירבו ור"י מפרש:
במירובי כמבוי דלא ודמי
להצני הא צמנת דהוה
עובדא היה ככלה לאמצע
רחבה דהא למסקנא ככלה
לצדי לביע אסור ואיך לא
אזכרה ר"י ולא מירי ויזין
שקן למה דהיה סביר ר"י
תחלה דפלוגמיהו רק
צלידי דבאמצע ליכא מידוש
והשתא לביע אין הביט
ראי מההוא עובדא הא
שם היה ככלה באמצע וחי'
יאמר עני: **בא"ד דאפי' לא**
נפרץ במלואו גבי הוי
במפולש. וק"ל הא כמו
דהרבה וחצר לא הוי
מפולש אלא הניפופין
שליה ה"ה המבוי בלא נפרץ
צמלואו:

רבינו חננאל

אינה כרב. דיוקן דאמר רב
מבוי שנפרץ במלואו
לחצר ונפרצה כנגדו חצר
לר"ד החצר מותרת
ומבוי אסור. אמאי אסור
ליהו כמבוי שכלה
לרחבה. אלא אינה כרב
אלא כשמואל. ואמר ליה
אבא אבא אסור. אמאי אסור
ליהו כשמואל. ולא הא
יהוד' דלא אצטרף למבוי
שכלה לרחבה ולא כלום,
ואי קשיא משמיה דרב
אבא עובדא חזויה לרב
לרב נמי לא קשיא כיון
דפרשה רב ששת הא
אבא עובדא חזויה לרב
ומבוי אסור בשלא עירבו
בני חצר עם בני מבוי,
אבל אם עירבו מבוי נמי
מותר. הכא נמי בעירבו
בני מבוי עם בני רחבה

חצר כנגדו והיינו דקשיא דרב אדרב בתרתי דרב סבר נידון משום לחי
ופתח ואסור משום מפולש ורב יהודה סבר דאין אסור משום מפולש
ונראה במחוץ ושהו מצפנים אינו נידון משום לחי ופתח. אפצרא לך
כאן שעירבו כלומר רב לא אסר מטעם מפולש ולא נקט נפרצה חצר
כנגדו אלא משום שריותא דחצר אע"ג דרבים נכנסין לה צו ויזאזין לה
צו שריא אבל מבוי אסור אפילו לא נפרצה חצר כנגדו משום דנפרץ
צמלואו לחצר ולא עירבו וסבר נראה במחוץ אינו נידון משום לחי ופתח
ודוקא נפרץ צמלואו אבל אי לא הוה נפרץ צמלואו שרי אע"ג דלא
עירבו כיון דאינה רגילה צו כדאמר ונפרץ משמע דאינה רגילה צו
והוא הדין ^א דהוה מצי למינקט צמזוי פתוח לחצר דאסור כיון דרגילה צו
צו אע"ג דלא הוה צמלואו אלא אי נקט הכי לא הוה קמ"ל רב מירי דכיון
דפתח גמור הוה פשיטא דלא אסור רבים ומצטלי מחיצתא אי נמי לא
הוה מצי למינקט צפחות לחצר דאע"ג דרגילה צו הוה שרי הואיל ולבני
חצר יש להם דרך לר"ה צו בלא מבוי דכגון זו כופין אותו על מדת סדום
כדאמרינן בני שהוליאיהו (לקמן ד' מט.) גבי חצר שבין שני מבואות:
ב'עירבו קמ"פא' בדרב יוסף. דהיינו כלה לאמצע רחבה ורב
יוסף מפרש מילתיה דרב יהודה הא דאמר אין צריך
כלום ויתירן דכאן שעירבו לא מירצו צימי רב יוסף וסבר אין צריך

אסור דקאמר רב יש חילוק דצבר שפעמים אסור ופעמים מותר
עירבו בני החצר עם בני מבוי צו מבוי מותרין דהא דאסר ליה רב
לאו משום מפולש קאסר ליה כדמוקמינן לקמן [ח.]. צוה שלא כנגד זה
והאי נפרצה חצר כנגדו משום רבותא דחצר נקט דאף על גב דרבים
נכנסין לה צו ויזאזין לה צו אפילו הכי שריא הואיל ונפרצה צפחות
מעשר דחשיב כפתח חצר אבל אסור מבוי לאו משום [פירצה] דכותל
שכנגדו הוה אלא משום דבני חצר אסרי עליה כי לא עירבו דיוקן דלדידה
הוה מלואו פירצה הוה ודיורי חצר אסרין עליו והוה אינו אסור
עליהן כדאמרינן בפרק כל גגות העיר (לקמן ד' נב.) גבי חצר גדולה
שנפרצה לקטנה דיורי גדולה בקטנה כלומר אסורים בקטנה דדידה
הוה דבטלה לגבה ואין דיורי קטנה בגדולה לגבי גדולה פתח
הוה ושמי חצרות שיש ציניהן פתח לא אסרין אהדי כדאמרינן
בפרק חלוין (לקמן ד' טו.) נפרץ הכותל עד עשר אמות אם רצו
מערבין שנים ואם רצו מערבין אחד מפני שהוא כפתח ושניהם
מותרין זה צוה: **דרב אדרב נמי לא סיקשי.** כלומר מששתא
מצינן למימר דרב יהודה צדורא דרעותא כרב עבדוה כדאמרינן
כאן שעירבו וכאן שלא עירבו וצרחבה ליכא דיורין למיסקרי אמצוי:
ולמאי

דנראה במחוץ לרב נידון משום לחי כדס"ד מעיקרא אליבא דרב והכי
לחי אף קשה דלא שייך למימר קמ"פא' דרב יוסף הואיל ולא איירו צמה שבה רב יוסף לחדש והיינו דאסור צמזי רחבה וי"ל דאי לאו מילתיה
דרב יוסף ה"א דפליגי נמי צמזי רחבה והוה קשה היכי שרי שמואל צמזי רחבה היכא דאיכא תרתי לריעותא שצידו אחד מפולש עד רה"ר וצידו
השני נמי אע"ג דנראה במחוץ האמר שמואל דאין נידון משום לחי לכך הוצרך להציא דרב יוסף דבכלה לאמצע רחבה פליגי דלא הוי תרתי לריעותא
וגם לרב נמי הוה קשה הואיל וסבר דנידון משום לחי אמאי אסר משום מפולש דהוה קצבר לוומר דהא צוה תליא ולכן מייתי דרב יוסף דלאו הא
צוה תליא דבכלה לצדי רחבה אסור לכולי עלמא אפילו למאן דאמר נידון משום לחי וטעמא משום דלמפולש לא מהני לחי^א אלא לר' יהודה והא דלא
משני לעיל דרב יהודה ככלה לאמצע ודרב ככלה מן הצד או כאן צוה כנגד זה וכאן צוה שלא כנגד זה משום דהאמת תירך לו דהא רב ששת לא
מחמת קשיא תירך אלא קבלה היתה צידו כך יש לפרש לפי שיטת רש"י ^א ור"י מפרש דרחבה דהכא לא הוה כרחבה דפ' שני (ד' נד:) דהתם מיירי
צימורה מצית סאתים ולא הוקף לדירה והוה כרמלית ואין מטלטלין צה אלא צד' אבל רחבה דהכא אינו כן דא"כ הוה כלה לצוקעה אלא מיירי
דצימורה צה דיורין מדמפליגי צין עירבו וצין לא עירבו דלא גרע מחורבה דאמר בפרק הדר (לקמן ד' עז.) דאסור כ"ש רחבה דצימורה צה דיורין טפי
מחורבה והיתה אסורה אי לאו דס"ד השתא דסבר רב יהודה נראה במחוץ נידון משום לחי וקס"ד השתא מדלא מפליגי רב יהודה צשריותא
משמע דשייך בכל ענין אפילו כלה לצדי רחבה ונפרצה ^א חצר כנגדו ואפילו לא עירבו ועוד מדאיירי רב יהודה צנפרצה כנגדו ואיטריקי לאשמועינן
דלא הוי מפולש א"כ על כרחק ק"ל נראה במחוץ ושהו מצפנים נידון משום לחי דאי לא חשיב לחי אמאי שרי ככלה לצדי רחבה דלאמצע רחבה
פשיטא דלא הוי מפולש וא"כ איכא תרתי לריעותא שצידו אחד מפולש עד רשות הרבים וצידו השני נמי נהי דנראה במחוץ הא לא חשיב לחי אלא
ודאי חשיב לחי והשתא לא הוי תרתי לריעותא [דחשיב] לחי מצד אחד כדאמר לקמן (ד' טו.) ולימא לצוד מרוח אחת ותשתרי ונקט רחבה משום
דעובדא הכי הוה והוה אע"ג דרב יוסף קאמר משמיה דרב יהודה והוה מוקי לה לקמן ככלה לאמצע רחבה אבל צמזי רחבה אסור
דהוה לא שני הוי לפי המסקנא. חצר מותרת ומבוי אסור השתא ק"ד אסור משום מפולש ככלה לצדי חצר ונפרצה ככלה אפילו עירבו דבכלה
לאמצע אין סברא לאסור משום פילוש מדקאמר ונפרץ חצר כנגדו ואסור בשלא עירבו אפילו ככלה לאמצע ולא נפרצה חצר כנגדו מדנקט צמלואו
משמע דאסור משום דנפרץ צמלואו דהיינו בלא עירבו וצדלא נפרצה כנגדו דאי צנפרצה ובעירבו מאי אריא ונפרץ צמלואו ^א דאפילו לא נפרץ
צמלואו הוי כמפולש ולא מהני לחי עד דאיכא צורת הפתח ועוד מדנקט חצר ולא נקט קרפף דלית צה דיורין משמע דיורין צבצורה צו נמי לאסור
ועוד דאי לא אסור אלא משום פילוש הוה ליה למימר מבוי שנפרץ צמלואו לצדי חצר מדלא נקט הכי משמע דבכלה לאמצע נמי מיירי ואסור
משום לחי עירבו וסבר נראה במחוץ ושהו מצפנים אינו נידון משום לחי ומיהו מדאסר צמזי חצר משום פילוש אין להוכיח דסבר דאינו נידון
משום לחי דאפילו נידון משום לחי הוה מפולש דהא רב יוסף אסר צמזי רחבה ל"כ אפילו למ"ד נידון משום לחי. דרב אדרב נמי ל"ק כאן
צעירבו פ"י הא דרב יהודה ככלה לאמצע כדמפרש רב יוסף דלא מפליגי צשריותא אין לחוש דיוקן דתרויהו מילתיה דרב מה שסתם כאן
פירש כאן ועוד כיון דסבר רב נראה במחוץ לא הוה לחי לא חש לפרש דאיירי ככלה לאמצע רחבה דבכלה מן הצד הוה תרתי לריעותא אע"ג דרב
יוסף אית ליה נראה במחוץ נידון משום לחי כדדייק לקמן ממלתיה דרב הונא מ"מ אוקי מילתיה דרב יהודה צעירבו משום דרב יהודה תחלת
דצריי אחר משמיה דרב ונראה לרב יוסף דהקיסוס נמי הוה משמיה דרב אע"פ שסתם א"ר יהודה כו' ולא פירש משם מי אמר וכן רב יוסף אמר
צסתם משמיה דרב יהודה מ"מ היה נראה לו שגם זה מדברי רב ורב סבר אינו נידון משום לחי והשתא אחי שפיר דקמפליגי צמה שבה רב
יוסף לחדש ומיהו רבינו חננאל מיישב דאחי שפיר דקא מיפליגי דרב יוסף דרב יהודה שרי אפילו זה כנגד זה כרב יוסף ורב כרבה דבעי זה
שלא כנגד זה ולקמן נמי משמע דרבה פליג אדרב יוסף דפריך ולרבה דאמר זה כנגד זה אסור מיהו ה"ל למימר דרבה ודרב יוסף איכא צינייהו:

זורקין